

Όπως στα βιβλία

Μετάφραση
Έφη Τσιρώνη

Moira Macdonald

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΟΠΩΣ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Μάιος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Moira Macdonald, *Storybook Ending*, Dutton 2025

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Στεφάνια Σπανούδη
Προσαρμογή εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν
Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

© 2025, Moira Macdonald

© 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4881-1

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84881

Κ.Ε.Π. 6045, κ.π. 23422

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

● Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

● Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Moira Macdonald

ΟΠΩΣ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

για τον Μπρους,
το φεγγάρι και τον ήλιο μου

«Κατά γενική ομολογία, το χάρισμα
της συγγραφής ευχάριστων επιστολών
είναι κατεξοχήν γυναικείο».

Τζέιν Όστεν, *Το αβαείο του Νορθάνγκερ*

«Το θέμα είναι η ανάπτυξη διαλόγου
ανάμεσα στα βιβλία. Όταν μπαίνουν δίπλα δίπλα,
τα βιβλία μιλάνε το ένα στο άλλο».

Πολ Γιαμαζάκι, *Reading the Room: A Bookseller's Tale*

Έιπριλ

Το γράμμα ήταν λάθος. Όσο γι' αυτό, δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που η Έιπριλ αναρωτιόταν μήπως το ότι ζούσε μόνη τής άφηνε πάρα πολύ χρόνο για σκέψη. Είχε πράγματι μια τάση να σκέφτεται υπερβολικά πολύ, φτιάχνοντας ιστορίες με το μυαλό της για να της κάνουν συντροφιά, για να γεμίζουν τα κατά τα άλλα άδεια δωμάτιά της. Μία από τις πηγές έμπνευσης αυτών των ιστοριών ήταν το διαμέρισμά της, ένα ευχάριστο δωάρι στον τρίτο όροφο μιας χωρίς αρχιτεκτονικές φιοριτούρες πολυκατοικίας του 1920 από κόκκινο τούβλο, και καμιά φορά η Έιπριλ φανταζόταν τους ανθρώπους που κάποτε ίσως είχαν περάσει αποκεί σε διαφορετικές χρονικές περιόδους. Μια μικρή οικογένεια, ας πούμε, την εποχή της Ύφεσης, ίσως μ' ένα σεντόνι να κλείνει μια γωνιά του καθιστικού για να δίνει λίγη ιδιωτικότητα στους γονείς. Ή μια νέα γυναίκα που έμενε μόνη εκεί το 1940, δουλεύοντας στη γραμμή παραγωγής κάποιου εργοστασίου του Σιάτλ και περιμένοντας τον σύζυγο ή τον μνηστήρα της να επιστρέψει από τον πόλεμο. Ή, ίσως, στη δεκαετία του 1960, μια

ανύπαντρη, δυναμική γραμματέα με ζωηρόχρωμα φορέματα, όπως αυτές στη σειρά *Mad Men*, να δουλεύει για όλους εκείνους τους άντρες με τις θέσεις που θα ήθελε για τον εαυτό της και ν' αναρωτιέται πότε επιτέλους θα άλλαζε η ζωή της. Ίσως αυτές οι γυναίκες να είχαν αφήσει τα σημάδια τους εκεί μέσα, στις αχνές γρατζουνιές των ξύλινων πατωμάτων ή στα μικροσκοπικά σπασίματα στα πλακάκια του μπάνιου ή στο παμπάλαιο, κιτρινισμένο αυτοκόλλητο χαρτί στα ράφια της λινοθήκης. Ίσως κάποιες από αυτές να ζούσαν ακόμη, κάπου αλλού, και να θυμούνταν με αγάπη τα χρόνια που είχαν περάσει σε αυτό το διαμέρισμα, στην ήσυχη γειτονιά του Σιάτλ με την ανοιξιάτικη θέα στην κερασιά του δρόμου από κάτω και στα ανοιχτορόδινα ανθάκια της. Μερικές φορές, η Έιπριλ φανταζόταν μια επανένωση στο διαμέρισμα, με ανθρώπους από διαφορετικές εποχές να επιστρέφουν με κάποιον μαγικό τρόπο εδώ για να συναντηθούν στον ίδιο χώρο και χρόνο. Κατά πάσα πιθανότητα, θα έφριτταν όλοι τους με το πόσο πολύ είχε ανέβει το ενοίκιο και με το γεγονός πως η τωρινή νοική-ρυσσα ακόμη δεν είχε καταφέρει ν' αλλάξει το αυτοκόλλητο στα ράφια. (Το άλλαζε ποτέ κανείς αυτό;)

Αυτή τη στιγμή, όμως, η Έιπριλ ήταν επικεντρωμένη σε κάτι εντελώς καινούργιο, κάτι πολύ έξω από αυτούς τους οικείους, ευχάριστα ξεθωριασμένους τοίχους. Είχε γράψει το γράμμα και το είχε πάει στον προορισμό του, και σχεδόν αμέσως το είχε μετανιώσει.

Κανένας δεν φαινόταν να γράφει πια πραγματικά γράμματα, η Έιπριλ όμως λάτρευε την ιδέα μιας ιδιόχειρης,

γραμμένης σε αληθινό χαρτί, μη ηλεκτρονικής αλληλογραφίας – ο γραφικός χαρακτήρας, με τις ιδιαίτερες καμπύλες και τις κλίσεις και τις γωνίες του, φαινόταν να είναι ένας μικροσκοπικός χάρτης της πεμπτουσίας του ατόμου, ή μια πύλη σε μια άλλη εποχή, σαν βικτοριανό μυθιστόρημα γραμμένο με στιλογράφο που γδέρνει το χαρτί. Παρ’ όλα αυτά, η Έιπριλ ήξερε πολύ καλά ότι μερικά γράμματα δεν έπρεπε να στέλνονται ποτέ. Γράμματα-εξομολογήσεις οδυνηρών μυστικών, ας πούμε, από αυτά που είναι προτιμότερο να πάρεις στον τάφο σου ή έστω να κρατήσεις κρυφά ως τα βαθιά γεράματά σου. Γράμματα που ξεχειλίζουν από εκρηκτικό, παιδιάστικο θυμό, που σύντομα θα εξανεμιζόταν αν το γράμμα δεν είχε σταλεί, αλλά που, στην αντίθετη περίπτωση, θα έμενε για πάντα στα χολωμένα ορνιθοσκαλίσματα μιας κόλλας χαρτιού. Γράμματα που διέδιδαν κουτσομπολιά, βάσιμα ή αβάσιμα – ίσως ειδικά αν ήταν βάσιμα. Ή γράμματα γραμμένα αργά τη νύχτα, που άρχιζαν με τα λόγια: «Δεν με ξέρεις, αλλά...» και συνέχιζαν εκφράζοντας κάτι που μόνο σαν ξεμυάλισμα για κάποιον που δεν γνωρίζεις θα μπορούσε να περιγραφεί.

Δυστυχώς, το γράμμα που είχε γράψει εκείνη ήταν ακριβώς αυτό.

Κι ενώ στην πραγματικότητα δεν το είχε στείλει, το γράμμα είχε φτάσει παρ’ όλα αυτά στον προορισμό του, χωμένο ανάμεσα στις σελίδες ενός βιβλίου –του μυθιστορήματος του Άντονι Χόροβιτς *Οι φόννοι της κίσσας*– και αφημένο σε μια στοίβα με άλλα βιβλία στον πάγκο των μεταχειρισμένων του Read the Room, του βιβλιοπωλείου που απείχε μόλις

δύο τετράγωνα από την πολυκατοικία της Έιπριλ, ένα ηλιόλουστο μαγιάτικο απομεινέρο γεμάτο υποσχέσεις. Στο βιβλιοπωλείο, ένας τριαντάρης (το όνομα του οποίου η Έιπριλ δεν γνώριζε) με αφρόντιστα κολακευτικό μούσι και εκείνο το τρυφερό χαμόγελο που θα μπορούσε να εμπνεύσει γλυκερά ποιήματα, είχε αναλάβει τη διευθέτηση των νέων αφίξεων μεταχειρισμένων βιβλίων, ξεδιαλέγοντας και ελέγχοντας το εσωτερικό τους για ξεχασμένα αντικείμενα. Η Έιπριλ ήταν σίγουρη ότι θα έβρισκε το γράμμα και θα το διάβαζε. Φαινόταν προσεκτικός στη δουλειά του, έτσι όπως σίγουρα θα ήταν ο τύπος του άντρα που ενδεχομένως θα εκτιμούσε το μυστήριο μιας ανώνυμης αλληλογραφίας. Αν και πάρα, μα πάρα πολύ εμφανίσιμος –σίγουρα δεν ήταν ηθοποιός, παρότι θα μπορούσε εύκολα να είναι–, αυτός ο νέος άντρας φαινόταν ήσυχος και εσωστρεφής σαν βιβλιοφάγος, ίσως ακόμα και λίγο ντροπαλός. Η Έιπριλ τον έβλεπε να εξυπηρετεί με ευγένεια και προθυμία τους πελάτες, και μια φορά τον είχε δει να ψάχνει στο ίντερνετ ένα βιβλίο για έναν ηλικιωμένο που φαινόταν να αντιμετωπίζει με μεγάλο σκεπτικισμό τους υπολογιστές. Με λίγα λόγια, ο τύπος φαινόταν καλός.

Η Έιπριλ ήταν έτοιμη για το καλό. Επίσης, ήταν μόνη. Στην αρχή, η τηλεργασία τής είχε φανεί πολύ βολική, τώρα όμως της έδινε την εντύπωση πως είχε εξελιχθεί σε κάτι μόνιμο, στο οποίο η ίδια δεν είχε συναινέσει ποτέ και στο οποίο, ως άτομο με ροπή προς την εσωστρέφεια, είχε προσαρμοστεί μάλλον υπερβολικά εύκολα. Τις προάλλες, είχε βγει για έναν περίπατο –ανάγκαζε τον εαυτό της

να βγαίνει από το διαμέρισμα μία φορά την ημέρα ανεξαρτήτως καιρικών συνθηκών, ακόμα και στις συχνές ανοιξιάτικες βροχές του Σιάτλ– και είχε πιάσει τον εαυτό της να ενθουσιάζεται υπέρ το δέον με ένα σκυλί ντυμένο με πουλόβερ, η ιδιοκτήτρια του οποίου είχε σπεύσει πάραυτα να απομακρύνει το ζώο από κοντά της. Η Έιπριλ καταλάβαινε πως είχε ξεσυνηθίσει να μιλάει με τους ανθρώπους, κι αυτό την ανησυχούσε, πώς όμως θα ξεσκούριαζε; Δεν έβλεπε κανέναν. Ακόμα και οι γείτονές της στην πολυκατοικία φαίνονταν να είναι όπως κι αυτή: ήσυχοι και μοναχικοί άνθρωποι, που σπάνια αποτολμούσαν εξόδους. Η Έιπριλ άκουγε τη μουσική και τα πατήματα και τους μυστηριώδεις γδούπους τους, αλλά τους έβλεπε σπάνια – και τις προσωπικές τους ιστορίες περισσότερο τις φανταζόταν παρά τις ήξερε.

Θα μπορούσε, βέβαια, να πάει κατευθείαν στον νεαρό στο βιβλιοπωλείο και να του μιλήσει σαν κανονικός άνθρωπος· η ιδέα του γράμματος, όμως, είχε γεννηθεί στο μυαλό της αργά ένα βράδυ, έχοντας παρακολουθήσει στην τηλεόραση μια διπλή προβολή ρομαντικών κομεντί, λίγες μέρες αφότου ξανατελείωσε το διάβασμα του 84, *Charing Cross Road*.^{*} Τα πάντα λειτουργούσαν τόσο άψογα στις ταινίες, και η αλληλογραφία στο μυθιστόρημα (τα γράμματα

* Το μπεστ σέλερ της Helene Hanff, που μεταφέρθηκε με μεγάλη επιτυχία και στη μεγάλη οθόνη, κυκλοφόρησε το 2004 με αυτό τον τίτλο στα ελληνικά, σε μετάφραση Κατερίνας Σχινά, από τις Εκδόσεις Πόλις. (Σ.τ.Μ.)

που αντάλασσαν ένας υπάλληλος βιβλιοπωλείου, όπως δεν παρέλειψε να σημειώσει η Έιπριλ, και μία βιβλιοφάγος) ήταν τόσο γοητευτική που, για κάποιον λόγο, μέσα στη μαύρη νύχτα, η ιδέα τής είχε φανεί εξαιρετική. Μερικές φορές, είχε επιχειρηματολογήσει μέσα της, καθισμένη στο γραφείο της μέσα στο σκοτάδι, απλώς έπρεπε να πετάξεις την πετρούλα σου στη λίμνη του κόσμου και να δεις αν και πώς θα τάραζε τα νερά. Το επόμενο πρωί, είχε αφήσει το γράμμα μέσα στο βιβλίο, στα γρήγορα, χωρίς να δώσει στον εαυτό της χρόνο να το ξανασκεφτεί. Και τώρα, καθώς το απομεσήμερο καταλάγιαζε στην ήσυχη, γκρίζα απαλότητα ενός απογεύματος που θύμιζε παλιό, μαλακό πουλόβερ, δεν της ήταν εύκολο να συγκεντρωθεί στη δουλειά.

Ο βόμβος από το θυροτηλέφωνο διέκοψε τις σκέψεις της, ξαφνιάζοντάς την. Ως συνήθως, δεν περίμενε κανέναν· ο αδερφός της, ο Μπεν, ήταν το μοναδικό άτομο στη ζωή της με τη συνήθεια να εμφανίζεται απροειδοποίητα, και η Έιπριλ ήξερε ότι το μεσημέρι είχε πάει σε μια οντισιόν για ένα μιούζικαλ, παρά το γεγονός ότι αδυνατούσε να τραγουδήσει. Διέσχισε το δωμάτιο και πάτησε το κουμπί.

«Ναι;»

«Έχω μια πίτσα για έναν... Τζάκσον;»

«Λάθος κάνετε» είπε η Έιπριλ. «Ο κύριος Τζάκσον μένει στο διπλανό διαμέρισμα, το 305». Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο διανομέας της πίτσας έκανε αυτό το λάθος. Ο κύριος Τζάκσον, ένας συνταξιούχος δάσκαλος με τον οποίο η Έιπριλ είχε ανταλλάξει τυπικότητες μια δυο φορές στην είσοδο της πολυκατοικίας και στον διάδρομο του ορόφου

τους, παράγγελε πίτσα κάθε Πέμπτη. Το ότι εκείνη το ήξερε την έκανε να νιώθει άβολα· ίσως παραείχε ελεύθερο χρόνο στη διάθεσή της, τόσο όσο χρειαζόταν για να μελετήσει τις συνήθειες του γείτονά της.

«Ευχαριστώ».

Από το παράθυρό της, η Έιπριλ είδε τον διανομέα της πίτσας να επιστρέφει στο αυτοκίνητό του, ένα μικροσκοπικό δίπορτο με ένα τεράστιο πλαστικό κομμάτι πίτσα στην οροφή. Ίσως να είχε κάποια να τον περιμένει στο τέλος της βάρδιας του – κάποια που θα είχε σκεφτεί να προθερμάνει τον φούρνο για την πίτσα που εκείνος θα έφερνε σπίτι, κάποια που θα ενδιαφερόταν ν' ακούσει για τη μέρα του και για τις περιπέτειές του στη διανομή πίτσας. Κάποια που δεν χρειαζόταν ν' αφήνει σημειώματα σε βιβλία ευελπιστώντας να βρει το ταίρι της. Το αυτοκινητάκι πήρε μπρος κι έφυγε.

Τέλος πάντων. Το γράμμα ήταν τελειωμένη υπόθεση – τώρα είχε παραδοθεί. Και τι θα γινόταν άραγε αν ο άντρας του βιβλιοπωλείου τελικά το διάβαζε; Μάλλον τίποτα, σκέφτηκε η Έιπριλ, πίσω ξανά στο γραφείο της και την υπερανάλυση δεδομένων. Ίσως οι ενήλικες γυναίκες – η Έιπριλ ήταν τριάντα τριών, ηλικία που δεν της φαινόταν ούτε μεγάλη ούτε μικρή – με ενήλικες δουλειές τηλεργασίας σαν τη δική της δεν θα έπρεπε να φαντάζονται τον εαυτό τους σαν τη μη ξανθιά ηρώιδα μιας ταινίας της Νόρα Έφρον. (Τα χρώμα μαλλιών της ήταν ένα πολύ απαγορευτικό για ρομαντικές κομεντί ανοιχτοκάστανο, αν και η ίδια ήθελε να πιστεύει πως το κούρεμά της ήταν καλύτερο από

της Μεγκ Ράιαν στο Έχετε μήνυμα στον υπολογιστή σας.) Ίσως η ανία και η μοναξιά να την είχαν σπρώξει να το παρατραβήξει κάνοντας αυτό το παράτολμο βήμα. Ίσως τελικά να μην έγγραφε και τόσο καλά. Το γράμμα της δεν ήταν καν κανονικό γράμμα στην πραγματικότητα, δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μία παράγραφο, και ίσως θα έπρεπε να το είχε ξαναπεράσει – ήταν πάρα πολύ σύντομο και όχι αρκετά αστείο. Η Έιπριλ πίστευε στο ξαναγράψιμο, στην προσπάθεια βελτίωσης των πραγμάτων. Πέρασε τις άδειες ώρες της βραδιάς της με τον φόβο πως το γράμμα στο βιβλίο θα αντιμετωπιζόταν με σιωπή. Ίσως η ιδέα της να ήταν εξαρχής τρελή.

Η ζωή της Έιπριλ, όμως, φαινόταν να έχει ανάγκη από μια τρελή ιδέα, από ένα ταρακούνημα. Περνούσε πολλές ώρες στο διαμέρισμά της, την ημέρα δουλεύοντας από απόσταση για ένα διαδικτυακό μεσιτικό γραφείο (δουλειά που κυρίως συνίστατο στη σύνταξη ευχάριστων ηλεκτρονικών μηνυμάτων σε πιθανούς πωλητές κατοικιών) και το βράδυ διαβάζοντας. Λάτρευε το διάβασμα· ήταν ανέκαθεν ο δικός της τρόπος να σιγάσει τον κόσμο γύρω της, να αναβάλλει τα προβλήματα και να δραπετεύει σε άλλους τόπους και χρόνους. Ως παιδί, οι αγαπημένες της μέρες ήταν αυτές των επισκέψεων στη βιβλιοθήκη, όταν επέστρεφε σκουντουφλώντας στο αυτοκίνητο, ισορροπώντας στα χέρια της ένα μικρό βουνό από βιβλία, κι έπειτα τρέχοντας στο δωμάτιό της και διαβάζοντας στο κρεβάτι της μέχρι το φως του απομεσήμερου να σβήσει και η μητέρα της να τη φωνάζει για φαγητό. Είχε λατρέψει τη Φράνσι

Νόλαν που διάβαζε καθισμένη στη σκάλα κινδύνου στο Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν' την Τζο Μαρτς που σπάρραζε για ένα μυθιστόρημα, κουρνιασμένη σε ένα δέντρο στο Μικρές Κυρίες· τις αδερφές του All-of-a-Kind Family με τα ασορτί φορέματα και τις ποδιές τους να κάνουν τις δικές τους τελετουργικές διαδρομές στη βιβλιοθήκη. Στην πραγματική ζωή, η Έιπριλ δεν είχε αδερφές –είχε τον Μπεν, εκείνος όμως ήταν εντελώς άλλη υπόθεση–, της τις είχαν χαρίσει όμως τα βιβλία.

Αυτή την περίοδο, διάβαζε κυρίως μυθιστορήματα μυστηρίου, στα οποία ντετέκτιβ-μοναχικές λύκαινες –φαινόταν ότι, όπως και η ίδια, όλες τους έμεναν σε ιδιόρρυθμα διαμερίσματα και είχαν στα ψυγεία τους τις πιο αλλόκοτες και παράταιρες μεταξύ τους προμήθειες σε τρόφιμα– έπεφταν πάντοτε, με κάποιον περίεργο τρόπο, πάνω σε μυστηριώδεις δολοφονίες, το αίνιγμα των οποίων κατόρθωναν να λύνουν με μοναδικό τους όπλο αυτό της ευφυσής επαγωγικής σκέψης. Η Έιπριλ σκεφτόταν πως ίσως ήταν κι εκείνη καλή σ' αυτό, ίσως απλώς και μόνο από τα τόσα αστυνομικά που είχε διαβάσει –με τον ίδιο τρόπο που, αφότου παρακολούθησε όλα τα επεισόδια του *Επειγόντως τη μαμή* στο Netflix, ήταν σχεδόν πεπεισμένη ότι θα μπορούσε να ξεγεννήσει ένα μωρό στο πιτς φιτίλι, αρκεί να μην ερχόταν ανάποδα–, η ευκαιρία όμως να το αποδείξει δεν είχε προκύψει ακόμη. Μπορεί το γράμμα να ήταν μια απόπειρα να δημιουργήσει κι εκείνη το δικό της μικρό μυστήριο.

Όπως και τις ηρωίδες των μυθιστορημάτων της, την Έιπριλ δεν την πείραζε να ζει μόνη, παρά τον περιστασια-

κό, ανεξιχνίαστης προέλευσης νυχτερινό γδούπο που την έκανε να εύχεται να υπήρχε και κάποιος άλλος στο δωμάτιο, έστω και για εκείνη τη μία στιγμή. Μερικές φορές, η παλιά πολυκατοικία έδινε την εντύπωση πως ήθελε να ανακλαδιστεί κι έβγαζε μυστηριώδεις ήχους, σαν μικρούς ψιθύρους από παλιούς ενοίκους. Ακόμα και στη διάρκεια της μέρας, το διαμέρισμά της είχε πατώματα που έτριζαν ευχάριστα καθώς φαίνονταν να θυμούνται άλλα πατήματα. Όταν ήταν μικρότερη, η Έιπριλ είχε ονειρευτεί να ζήσει σε ένα διαμέρισμα σαν αυτό, ολόδικό της, με ωραία χοντρά τζάμια στα παράθυρα και γεμάτο βιβλία. Τώρα όμως, μερικές φορές αναρωτιόταν αν έτοι έπρεπε να είναι η ενήλικη ζωή: αυτή η ήσυχη διαδοχή ημερών όχι πολύ διαφορετικών μεταξύ τους, αυτή η χαμηλών τόνων ικανοποίηση που ποτέ δεν μετατρέποταν ακριβώς σε πραγματική ευτυχία. Παλιά, θεωρούσε τα τριάντα τρία ως μια ώριμη, μεγάλη ηλικία, μέχρι την οποία θα είχε κατορθώσει να κατασταλάξει σε μια ευτυχισμένη, πλούσια, γεμάτη ζωή. Και ναι, μπορεί η ζωή της τώρα να μην είχε τίποτα το προβληματικό, με τη διαφορά ότι η Έιπριλ είχε μονίμως την αίσθηση ότι περίμενε κάτι – τον έρωτα, μια δουλειά που δεν θα ήταν απλώς ικανοποιητική, χαρούμενες, θορυβώδεις συναντήσεις με φίλους, κάτι απρόσμενο.

Ός σταθερή πελάτισσα του Read the Room (είχε διαλέξει αυτό το διαμέρισμα πριν από αρκετά χρόνια, όχι μόνο για την παλιομοδίτικη γοητεία του αλλά και για τη γειννιάσή του με το βιβλιοπωλείο, μιας και από καιρό έτρεφε τη φαντασίωση να δουλέψει κάποτε σε ένα), η Έιπριλ είχε

παρακολουθήσει πολλές φορές στα κλεφτά τον άντρα στον πάγκο των μεταχειρισμένων, από κάποιο τραπέζι της καφετέριας ή με την άκρη του ματιού της καθώς χάζευε στα ράφια. Ήταν όμορφος, αλλά με έναν τρόπο που υποδείκνυε ότι στην πραγματικότητα ο ίδιος το αγνοούσε – περνούσε μονίμως αφηρημένα το χέρι του στα μαλλιά του, αφήνοντάς τα παιχνιδιάρικα ατημέλητα. Απ' ό,τι μπορούσε να δει η Έιπριλ, φαινόταν ήσυχος και ευγενικός, και άνθρωπος που θα μπορούσε να έχει αίσθηση του χιούμορ. Της άρεσε ο τρόπος που γελούσε με τα αστεία των συναδέλφων του: το γέλιο του δεν ήταν τρανταχτό σαν χάχανο, αλλά απαλό και βραχνό σαν υπόκωφο καμπάνισμα, και συχνά ακουγόταν ένα κλάσμα του δευτερολέπτου μετά από εκείνο των υπολοίπων. Δεν φορούσε βέρα και δεν φαινόταν να τον συνδέει κάτι ιδιαίτερο με κάποια από τις συναδέλφους του στο βιβλιοπωλείο, τουλάχιστον απ' ό,τι έβλεπε η Έιπριλ. Φυσικά, δεν είχε ιδέα αν αυτές οι εντυπώσεις της ήταν ορθές (ο τύπος θα μπορούσε κάλλιστα να είναι γκέι, ή σοβαρά δεσμευμένος με κάποιο πολύ εντυπωσιακό άτομο, ή μέγας κόπανος, ή και τα τρία μαζί), ή αν θα καλωσόριζε με τον οποιονδήποτε τρόπο την προσέγγισή της. Ο μοναδικός τρόπος όμως να το μάθει ήταν να τον πλησιάσει, και η Έιπριλ πίστευε πως το παιχνίδι με το γράμμα, σε αντίθεση με την ευθεία προσέγγιση, ίσως του κέντριζε περισσότερο το ενδιαφέρον. Ε, τουλάχιστον αυτό πίστευε χθες και τώρα ήταν πολύ αργά για να το πάρει πίσω.

Η Έιπριλ έκλεισε το λάπτοπ της ολοκληρώνοντας τη δουλειά της, εξέτασε την πιθανότητα διάφορων περισσευ-

μάτων για το βραδινό της φαγητό και προσπάθησε να επικεντρωθεί σε άλλα πράγματα. Όπως το γιατί κάθε φορά που κατάφερνε να εξοικονομήσει αρκετά χρήματα για να αγοράσει ένα πολυπόθητο έπιπλο ή διακοσμητικό και το έφερνε στο διαμέρισμά της, αυτό φαινόταν παράταιρο στον χώρο, σαν καλεσμένος σε πάρτι που φτάνει πρώτος και περιμένει αμήχανα τους πραγματικά σημαντικούς προσκεκλημένους να καταφτάσουν. (Είχε μια καινούργια πολυθρόνα που δεν τα πήγαινε καθόλου καλά με τα υπόλοιπα, στην πλειονότητά τους μεταχειρισμένα, έπιπλα: όσο κι αν η Έιπριλ την καλόπιανε φορτώνοντάς τη με διακοσμητικά μαξιλάρια, αυτή φαινόταν να κρατάει τις αποστάσεις της.) Ή γιατί λάμβανε παράξενα γραπτά μηνύματα από κάποιον άγνωστο που έψαχνε τον άσωτο γαμπρό του: «Πρέπει να γυρίσεις πίσω. Η Γκλόρια σε χρειάζεται. Τα παιδιά σε ζητάνε». Ή αν θα ήταν αγενές να ζητήσει από τη γειτόνισσά της στο 303, η οποία έκανε μαθήματα ταγκό, να χαμηλώνει μετά τις δέκα το βράδυ την αργεντίνικη μουσική και ίσως να κάνει την εξάσκησή της φορώντας κάλτσες.

Έστειλε ένα γραπτό μήνυμα στον Μπεν, έτσι, για να δώσει το παρών.

Πώς πήγε η οντισιόν;

Ως συνήθως, ο Μπεν απάντησε αμέσως.

Όχι τέλεια μάλλον έψαχναν τραγουδιστές.

Μ' έναν μικρό καγχασμό, η Έιπριλ πληκτρολόγησε «Μα, αφού μιούζικαλ ήταν!», αμέσως μετά όμως διέγραψε τη φράση, στέλνοντας αντί γι' αυτό μια καρδιά.

Το βράδυ πέρασε γρήγορα, όπως περνούσαν τόσο συχνά τα βράδια, σαν κρίκοι σε μια ατελείωτη αλυσίδα. Όμορφη αλυσίδα, που ίσως όμως χρειαζόταν και ένα μενταγιόν. Ή κάτι. Αργά τη νύχτα, στο κρεβάτι της, αγκαλιά με το πιο πρόσφατο μυθιστόρημα μυστηρίου, η Έιπριλ δεν έπαυε να σκέφτεται το γράμμα, μόλις κάνα δυο τετράγωνα μακρύτερα, στο βιβλιοπωλείο, με τη μία μικροσκοπική γωνία του να προεξέχει από τις σελίδες του βιβλίου με το σκληρόδετο, κοκκινόμαυρο εξώφυλλο σαν χέρι που απλώνεται στο άγνωστο. Το ωραίο με τα μυστήρια στα μυθιστορήματα ήταν ότι πάντοτε λύνονταν, αν και ίσως όχι με τον τρόπο που θα περίμενες εσύ.

Ένα ανώνυμο γράμμα στις σελίδες ενός βιβλίου
καταλήγει σε λάθος χέρια.

Μια γοητευτική ιστορία για τις απρόσμενες συναντήσεις
και τη μαγεία των βιβλιοπωλείων.

Η Έιπριλ, μια έξυπνη και μοναχική γυναίκα, έχει αρχίσει να βαριέται στη δουλειά της: αφήνει μέσα σε ένα βιβλίο ένα γράμμα για τον Γουέστλεϊ, τον υπάλληλο του βιβλιοπωλείου της γειτονιάς της, ο οποίος έχει ένα γλυκό χαμόγελο και του πάνε πολύ τα φανελένια πουκάμισα. Η Λόρα, μια πολυάσχολη μητέρα που έχει παραιτηθεί από τον έρωτα, αγοράζει το βιβλίο, βρίσκει το γράμμα και πιστεύει ότι ο Γουέστλεϊ το άφησε για εκείνη. Ένας όμορφος άντρας που αγαπά τα βιβλία είναι ακριβώς αυτό που έψαχνε. Εντωμεταξύ ο Γουέστλεϊ παραείναι απορροφημένος από τα γυρίσματα μιας ταινίας στο βιβλιοπωλείο για να προσέξει κάποια από τις δύο. Καθώς η ανώνυμη αλληλογραφία της Έιπριλ και της Λόρα συνεχίζεται, η πληκτική τους καθημερινότητα τίθεται υπό αμφισβήτηση, αφήνοντας μια ακτίδα ελπίδας να φανεί. Μήπως το ευτυχισμένο τέλος είναι κοντά;

Το Όπως στα βιβλία είναι ένα παιχνιδιάρικο αφιέρωμα στον ρομαντισμό, τη φιλία και τα βιβλιοπωλεία, καθώς και σε όσα έχουν ξεμείνει ανάμεσα στις σελίδες των βιβλίων που αγαπήσαμε – από ένα ξεχασμένο χαρτάκι μέχρι την καρδιά κάποιου.

Η τέλεια ισορροπία μεταξύ ζεστασιάς και πρωτοτυπίας – τρυφερό, ανακουφιστικό, με μια ξεκαρδιστική παρεξήγηση στο επίκεντρο της ιστορίας, που ανυπομονούσα να δω πώς θα λυθεί.

Beth O'Leary

ISBN: 978-618-03-4881-1

9 786180 348811

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84881

metaixmio.gr

